Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Lind, Peter Engel

Titel: BREV TIL: Lund, Rasmus FRA: Lind, Peter Engel (1882-06-12)

Citation: Lind, Peter Engel: ”BREV TIL: Lund, Rasmus FRA: Lind, Peter Engel (1882-06-12)”, i *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*, Konrad Jørgensens Forlag., s. 29. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002258082-000-shoot-L0022580820000024.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Lind, Peter Engel, *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve,*

1882, d. 12. Juni, fra Biskoppen til Lund:

„Jeg har i Dag modtaget to Skrivelser fra Dem, en dateret 5. April, den anden 10. Juni. Havde De afsendt den første Skrivelse i rette Tid, vilde De ikke have modtaget mit Brev fra Vrensted i forrige Maaned.

„Hvad den Sag angaar, som De omtaler i begge Skrivelser, da er det mit Ønske at samtale med Dem om den. Maaske De kommer til Aalborg først i næste Maaned, da, som jeg ved, Præstekonventet vil forhandle en Sag af megen Betydning. Mødet holdes 6. Juli i Landemods-Salen. Her indskrænker jeg mig til at meddele, at vel kan jeg tænke mig Tilfælde, hvor en Præst af Folkekirken føler sig tilskyndet til at tage et Kristenmenneske til Alters uden Skriftemaal og Absolution, f. Eks. naar Døden kan ventes hvert Øjeblik, men at det er aldeles utilstedeligt for en Præst af Folkekirken paa egen Haand at indrette en dobbelt Art af Altergang, saaledes, at „Tilsigelsen af Syndernes Forladelse meddeles dem, der for den Sags Skyld samles om Alterbordet“, og at den undlades for dem, der „stødes“ ved den. De Medlemmer af Folkekirken, der stødes ved den, maa tale med deres Sjælesørger, der vil gjøre det klart for dem, at der i sig selv ikke er noget stødende ved Handlingen, og at Medlemmer af et Samfund maa underkaste sig de for Samfundet gjældende Regler, samt bede dem vel at vogte sig for, at de ikke paavirkes af hovmodige Indskydelser; men holder de da alligevel fast ved, at de vil gaa til Alters uden Absolution, maa Indstilling om denne gjøres til Ministeriet, der vil have at bestemme, hvor vidt deres Begjæring kan opfyldes. “